

omenească, să le zică dulce, lin, cu sunete și cuvinte adevărate, cu sentimente.

Vaporul se opri la țärm.

– Este bine să știi că te vei întoarce la îngerul tău...

Bărcile se apropiau de nisipul negru.

– Dar întrebarea este... *Meriți acest înger?*

Se auzeau voci.

Umbra se apropie de față. Se sprijini de ea. Se aplecă. Buzele aproape îi atingeau urechile copilei.

– Zi! Chiar meriți acest înger?

Fata plângea. Nu știa ce să facă. Oamenii strigau. Vedeau fasciculele lanternelor pătrunzând după tufișurile din spatele ei. Voia să zică ceva, să țipe. Dar nu putea. Parcă nici nu mai voia.

Meriți acest înger? Chiar meriți acest înger?

Brusc, se liniști. Era mai liniștită ca niciodată.

Oamenii se îndreptau către bărci. Apoi bărcile porniră către vapor. Ajunseră la vapor. Totul se făcu în tăcere. Și lacrimile dispăruseră în tăcere. La fel, luminița roșie a vaporului se pierdea în depărtare, devenind o stea cu care cei îndurerați ar putea vorbi. Vorbi în tăcere...

Unii chiar nu merită să aibă un înger lângă ei. Dacă tu ai acum un înger lângă tine, gândește-te: îl meriți? Dacă îl meriți, prețuiește-l în continuare. Dacă nu, încearcă să renunți la el... Așa-i că nu poți? Ha! Știam. Doar suntem la fel amândouă. Ca și cuvântul „capac”... Sunt o parte din tine. Nu mă cunoști. Dar acum știi că nici eu nu pot renunța la îngerul meu, deși nu îl merit...

VICTORIA COLESNIC

cl. a IX-a, Liceul Teoretic „Mircea Eliade”, Chișinău
Premiul III, secțiunea „Eseu – elevi de gimnaziu”

Argumente pentru a fi

Motto: *O, eu nu cer norocul, dar cer să mă înveți,
Ca viața-mi preț să aibă și moartea-mi s-aibă preț.*

Mihai Eminescu

De ce trăiesc? Cuvintele au străbătut văzduhul unei zile încinse de vară. M-am oprit brusc din mers și mi-am întors privirea curioasă în spate. Un bărbat înalt, uscățiv la față, se zbătea în mâinile câtorva polițiști. Părul bogat, castaniu, abia îi ajungea până la umeri, iar ochii verzi de smarald i se mișcau irascibil.

– De ce trăiesc? a repetat el. De ce? Ca să îmi moară copiii? ...cât timp el, el se va bucura de ceea ce a luat fără niciun drept... de ceea ce are prea mult...

– Aveți grijă ce spuneți, l-a întrerupt un bărbat arătos, îmbrăcat îngrijit. Ceea ce ați făcut se numește furt și dacă veți fi găsit vinovat, veți ispăși pedeapsa. Bărbatul continua să se smucească încercând să-și recapete libertatea, însă curând fusese așezat în mașină. Îndată ce motorul a dat drumul glasului său înădușitor, am decis să-mi reiau plimbarea.

Am traversat cu grijă strada aglomerată și m-am îndreptat spre parcul din centrul orașului. Soarele aprig dogorea creștetele înverzite ale copacilor. Văzduhul clocotea sub adierea ușoară a vântului ce făcea fiecare frunzuliță să tremure în urma atingerii ei. În schimb, în parc era răcoare și aroma florilor

se simțea într-un mod deosebit de diafan. Admirând peisajul de vară, nu puteam uita incidentul proaspăt zărit.

Oare bărbatul într-adevăr săvârșise un furt și merita să fie pedepsit? Cine era acel misterios „el” și ce bunuri deținea acesta în exces?... Cele văzute astăzi asemenea unui film au fost derulate în fața ochilor mei cu o viteză covârșitoare. M-am oprit pentru un moment și am privit în jur. În minte încă păstram

Dincolo de...

Carrie

imaginea chipului disperat și întrebarea ce suna asemenea unei sentințe: *De ce trăiesc?*

De ce trăiește el? De ce trăiește fiecare? Cu siguranță, avem argumente pentru a ne continua existența. Deseori spunem că atâta timp cât ține cineva la noi, merită să trăim. Iar prima persoană care ne vine în minte e, desigur, mama. Ea înfățișează persoana care ne iubește necondiționat și iartă totul, indiferent de circumstanțe. Ne oferă ajutorul și sufletul ei neprețuit în schimbul dragostei noastre inocente de copil.

Nimeni nu se naște cu dorințe, convingeri și idealuri preconcepționate, ci ele sunt sculptate de părinți. Ei reprezintă fundamentul pentru o viață împlinită și ne formează motivațiile de viitor: de a atinge apogeul profesional, de a iubi și a crede, de a trăi. Fiecare viață reprezintă o cărămidă în construcția gigantică a omenirii. Scopul acestei construcții? Probabil, autodesăvârșirea, atingerea firmamentului dezvoltării și dragostea.

Dragostea ilustrează un miracol suprem, un paradox inexplicabil în urma căruia, noi fiind îndrăgostiți, devenim o lume de dragul chipului iubit. Vedem întreaga noastră iubire, adâncă și absolută, cuprinsă în lăcașul sufletelor noastre și credem cu certitudine că nimeni nu știe să iubească mai frumos, mai pasional ca noi. Dragostea constituie soluția oricărei probleme, cheia enigmei și un motiv incontestabil pentru a trăi. Pentru că nimic, nimic nu e mai frumos decât un apus trandafiriu privit cu persoana iubită, o plimbare în doi pe malul mării când nisipul auriu sărută tălpile sau o suavă atingere a mâinilor. Trăim pentru a iubi și iubim pentru a trăi.

Iar rodul dragostei alcătuiește la rândul său un alt argument veritabil pentru a fi. Ca rezultat, părinții simt nevoia de a planta în copilul lor sămânța tezaurului strămoșesc, de a transmite un colaj bogat de calități acumulate și de a-l proteja de posibilele obstacole și dezamăgiri.

Viața e o complexă gamă de culori, de senzații, iar omul trebuie să guste din fiecare emoție, pentru a-i percepe farmecul sau a o ține cât mai departe de

sufletul său neprihănit. Fiecare sentiment deține o legătură intensă cu o amintire, cum ar fi o primă decepție, urmată de lacrimi, sau vestea unui nou-născut aducând o frenetică bucurie și multe zâmbete strălucitoare. Dumnezeu ne-a dăruit viața ca noi să profităm de clipele uimitoare pe care ea ni le oferă.

Consider că un alt raționament care ne face să respirăm sunt peisajele ameteitoare și impresiile de neuitat. Merită să trăim pentru a vedea într-o zi celebrul orologiu Big Ben din turnul legendar al parlamentului britanic sau pentru a ne plimba pe vreo alee umbroasă cu copaci înfloriți în preajma Turnului Eiffel. Merită să simțim răcoarea plăcută a valurilor ce-și sparg cu zgomot crestele înspumate sau să atingem vârful unui munte înzăpezit, când suntem atât de aproape de cer și putem stăpâni visurile răzlețe, viața, iar lumea ne aparține... Noi viețuim pentru a reuși să trecem peste vicisitudini.

Paulo Coelho consideră că *pe fiecare om de pe fața Pământului îl așteaptă o comoară undeva*. Să fie oare descoperirea acestei comori scopul vieții? Să fie aceea comoară fericirea, credința? Cu siguranță, căutăm acea avere... și nu vrem să părăsim această lume înainte de a o găsi.

Merită să trăim și să nu regretăm cele survenite, pentru că mâna Destinului nu e niciodată întâmplătoare și vom găsi neapărat explicațiile multor mistere. E nevoie să credem că Atotputernicul Dumnezeu a hărăzit un plan pentru noi și, la linia de sosire a acestui sinuos traseu, vom descoperi mult dorita comoară.

Trebuie să nu căutăm argumente pentru a fi, ci doar să trăim real și frumos și vom descoperi un secret perpetuu al vieții: bucuria că existăm. Când vom descoperi această taină, vom prețui cu o nouă intensitate fiecare clipă.

Rezoluția